

OTTHONUNK AZ EGYHÁZ

A péceli katolikus egyházközség hírlevele
Pécel, XVI. Évfolyam 45. szám, 2022. november 05.

Gyarapodik a családjunk egy új élettel.

Nagy meglepetés és ajándék ez a gyermek. Igazság szerint én már egy jó ideje vágytam még egy kisbabára, de Norbi racionálisan gondolkodik, mindig azt mondta erre: „Jól van ez így, van már egy fiú, egy lány, őket kell felnevelni.”. Lassan beláttam én is, hogy 40 év felett már nem biztos, hogy olyan jó ötlet a várandósság, letettem az újabb gyerek gondolatáról. Aztán nyáron kiderült, hogy van itt még valaki.

Ott kezdődött a történet, amikor március 25-én, Gyümölcsoltó Boldogasszony ünnepén Norbi azzal jött haza az egyik templomból, (mert nem mindig ugyanoda jár) hogy az egyik néni megszólította, és rábeszélte arra, imádkozzon 9 hónapon át (karácsonyig) minden nap egy tized rózsafüzért egy meg nem született magzatért, hogy megszülethessen. Lelki adoptálásnak nevezik. Nem volt túl lelkes, de azért nem mondott nemet. Bátoritásképpen én is csatlakoztam hozzá, így mindketten imádkoztunk. Aztán amikor nyáron kiderült, hogy nálunk lett egy újabb baba, Norbi viccesen megjegyezte: „Ha legközelebb látom azt a nénit a templomban, majd megmondom neki, hogy jól behúzott a csőbe!”.

A kezdeti meglepetés és öröm után az első genetikai ultrahang egyik mérése alapján jól ránk ijesztettek, azzal, hogy feltételezhető valamilyen kromoszóma rendellenesség. A vizsgáló orvos azzal

„vigasztalt”, hogy úgyis van már két egészséges gyerekem. Jöttek a kétségbeesés, és a sötétség napjai. Sokat imádkoztunk, és sokan imádkoztak értünk, ez erőt és reményt adott. Tudtam, az én gyerekem nem lesz biológiai hulladék, bármilyen is, nem leszek a hóhérja. Végtelenül hálás vagyok azért a rengeteg biztatásért és megerősítésért, amelyeket a környezetemben lévő emberektől, és Isten igéjén keresztül is kaptam. Emlékszem, amikor az egyik misén könnyeimmel küszködve meghallottam azt a zsoltár választ, hogy „Akik könnyek között vetnek, majd ujjongva aratnak!” Tudtam, hogy ez nekem szól, Isten szava gyógyít.

Egy másik emlékezetes eset volt, amikor egyik éjjel felébredtem, és mindenféle gondolatok kavargtak a fejemben, imában próbáltam megnyugodni. Aztán egyszer csak arra éreztem indítást, hogy a párnám mellett lévő Szentírásomat kinyitva helyezzem a hasamra, és úgy imádkozzak ezért a babáért. Hiszem azt, hogy Isten élő Igéje maga Jézus, és így a Szentírás hordozza Őt. Amikor befejeztem az imát, gondoltam, meg kellene nézni, hol nyílt ki a könyv. Felkapcsoltam a kislámpát, és ezeket a szavakat olvastam Izajás könyvéből: „Nem fáradnak hiába, és nem a hirtelen pusztulásra szülnek; mert az Úrtól megáldott ivadékok ők, és sarjaik velük együtt. Ez történik majd: mielőtt még kiáltanának, én válaszolok, ők még beszélnek, és én már meghallgatom.” (Iz 65, 23-24) „Vajon én, aki megnyitom a méhet, ne engedjek szülni is? – mondja az Úr.” (Iz 66,9) Amint elolvastam ezeket a szavakat, a szívemig hatoltak, nagy öröm és hála töltött el. Potyogtak a könnyeim, mert megéreztem Isten végtelen szeretetét.

Időközben újabb vizsgálatok következtek, mintát vettek hasfalon keresztül a magzatvízből, amelynek alapján a gyerek kromoszómaállományát vizsgálták. Három hét elteltével meg is érkezett az eredmény, ami szerint semmilyen kromoszóma rendellenesség nincs, ő egy egészséges kislány! Nagy öröm volt ez! Hálás vagyok Istennek, a Szűzanyának, és mindenkinek, aki imádkozott értünk.

Kezdetől fogva, úgy érzem, ez a gyermek ajándék Istentől. Az elmúlt három évben el kellett búcsúznom Mamától, aki szinte az anyám volt, Apitól, akit apámként szerettem, és Anyutól is. Most ezzel

IMAKÁRTYA

Uram Jézus!
Édesanyád, Mária
közbenjárására, aki szeretettel
szült világra Téged, valamint
Szent Józsefnek, a bizalom
emberének közbenjárására, aki
születésed után gondoskodott
Rólad, kérek Téged annak a
meg nem született gyermeknek
érdekében, akit lélekben
adoptáltam, és akit a halál
veszélye fenyeget.
Kérek, adj szüleinek szeretetet
és bátorságot, hogy
meghagyják gyermekük életét,
melyet Te magad rendeltél
számára.
Ámen.

+ egy tized rózsafüzér
+ önkéntes felajánlásaim

az új étellel, harmadik gyerekkel, újra egyensúlyba kerül a mérleg. Érdekesség, hogy a szülés várható időpontja március 12. pontosan Mama halálának a harmadik évfordulója. Most nyert értelmet az a tény, hogy a jegygyűrűmben három apró kövecske van.

Slomski-Szabó Mária

Hogy értsük, amit látunk és éljük, amit hiszünk Jelek és szimbólumok szerepe

A szentségek, a liturgia szimbólumai és jelei közvetítik Isten szerető, üdvözítő erejét és megvalósítják azokat az üdvözítő tetteket, amelyeket szimbolizálnak. (Sacrosanctum Concilium 7.) A hívő nép tagjai a szentmise folyamán jelek és szimbólumok segítségével kommunikálnak egymással és a Mindenhatóval, általuk élük meg és osztják meg egymással hittapasztalataikat.

A jelek és szimbólumok egy ember életében már a legelső pillanattól kezdve meghatározó jelentőséggel bírnak. A gyermek sírása, kacagása és minden más viselkedési formája jel a környezete számára, amellyel kifejezi önmagát és szükségét a másik félre. Noha a későbbiek során a szavak használatával még kifejezőbbé válik az érzelmek, gondolatok kifejezése a külvilág felé, a jeleknek és szimbólumoknak továbbra is kiemelt jelentőségük van a nonverbális kommunikáció során. Miért lenne ez másképp az Istennel való kapcsolattartás során?

Már az Ószövetség népe is jeleket kap Istentől liturgikus életének kifejezésére. Ezek emlékeztetik őket Jahve hatalmas tetteire, melyeket közöttük végbe vitt. A kereszténységnek is volt kezdetektől fogva egy saját szimbólumrendszere, amit minden generációban átad azoknak, akik megvallják a Szentháromság Egy Istenbe vetett hitüket és elfogadják Jézus Krisztust személyes megváltójuknak.

A hittitkok, szentségek, misztériumok is a jelek és szimbólumok szintjén értelmezhetők. Ha a tudásunk hiányos, veszélybe kerül a liturgia eredeti, megvalósítani kívánt célja: hogy Isten népe együtt tudja ünnepelni hitét.

Ha meg akarjuk érteni a szentmisében használt jeleket és szimbólumokat, bele kell helyezkednünk azok sajátos pedagógiájába.

Az első szinten, egy nem katolikus is, amikor belép a templomba, jelekkel találja magát szemben. Ezt előzetes ismeret hiányában nem értheti, mivel értelmük az egyházban megállapított és áthagyományozott közmegegyezésen alapul. A jelek legfőbb jellemzője, hogy objektíven és intellektuálisan megmagyarázhatók, nem igényelnek személyes bevonódást és nincs önálló értékük. Praktikusak és egyértelműek; a jel segíti elő az értelmezésből fakadó cselekvést. Pusztán a jelek átadásával is el lehet érni kezdeti sikereket, azonban, ha a hitátadás ennyiben kimerül és nem mélyíti el, hogy az emberek személyesen is viszonyulhassanak hozzá, hamar kiürülnek, ellaposodnak, ezzel elveszítik eredeti céljukat és hatékonyságukat. (Legrosszabb esetben a jelek értelmezése szubjektivitásba csúszik, és adott esetben nem az elvárt magatartást idézik elő.)

A jelek mindezen tulajdonságuk miatt liturgikus környezetben egyben szimbólummá is válhatnak, amint az ember – az egyház szándékai szerint – személyes vonatkozással képes hozzájuk kapcsolódni. Mindezen kívül, amit a szimbólumról elmondhatunk, hogy önmagán túlmutató jelentéssel rendelkezik, amely sok lehetőséget rejt (pl. a keresztény felekezetek eltérő hozzáállása az áldozás szentségéhez), a teljes ember érzelmi és értelmi bevonódását kívánja az által, hogy a személyes kapcsolat által válik értelmessé és értékessé. Hatására mélyebb kapcsolat alakul ki Istennel, amely Krisztusibb élet irányába alakítja az emberek viselkedését. Ezen felül rendelkezik egy időn túli sikkal, amely mintegy fűzérként összekapcsolja az első keresztények tapasztalatát, hitélményét, az aktuálisan megtapasztalt kegyelmeket és a jövőben Isten Országá beteljesülésének reményét. Ha úgy vesszük, a szimbólum által válik egyénileg fontossá a Jézustól kapott misszió. Minden szimbólum között újra fel kell fedezni a hívek közösségének szimbólumát. A dogmatikában kvázi szentségnek is nevezik az egyház közösségét, mivel önmagán túlmutatva Krisztus misztikus jelenlétét testesíti meg a világban.

Liturgikus jeleknek vagy szimbólumoknak azokat a tárgyakat, gesztusokat és cselekményeket nevezzük, amellyel az egyház a szentmise során Istent és az Ő megszabadító tettet ünnepli. A gesztus-szimbólumok közé soroljuk az áldást, a szent csendet, a meghajlást, a térdelést, a leborulást, valamint a kézrátételt. Más részük az Egyház alapításával egy időben vált szimbólummá. Ezek a személy (liturgikus ruhák, pásztorbot, tiara), a tér (templom, szentély), a tárgy (kehely, paténa, palla, burza, cibórium, monstrancia, ampolna, füstölő, tömjéntartó, pacificale, aspersionium, körmeneti zászló, baldachin) Istennek lefoglaltságát jelenítik meg. A legfontosabb közülük Jézus Krisztusra emlékeztetik a hívőt. Ilyenek az oltár, a húsvéti gyertya, a Szentírás, de még inkább a kereszt korpusszal és az ostya. Tágabb értelemben mindent

liturgikus jelnek tekinthetünk, amit az egyház használ, hiszen minden eszköze az Istennel való egyesülés és az emberiség egységének jele és eszköze.

Forrás: vö. Fogassy Judit – A Szentmise katekézise

Fekete István: Az ima

Az ima nálam nagyon régen kezdődött. Szinte emlékeim legelején. Ülök az ágyban és egy pár száraz, öreg kéz összefogja az enyéimet.

– Mondd, kisfiam... És én mondtam utána az imát. Az ágy puhasága simogatott, az est zsongított, az álom a szemem körül járt és én mondtam az imát, és gyöngye gyermeki képzelettel felemeltem lelkem az Istenhez.

Később – a diákévek kamaszos rohanásában – az ima a templomot jelentette, ahol elcsitulnak a zűrzavaros vágyak, lassúra vált a lépés, tompán koppantak a szentelt kövek és az oltár előtt lobogó örökmécs mindig megmelegített, ha kinyújtottam feléje didergő kezemet. Ekkor már nem könyvből imádkoztam és nem is a régi kis imádságokat mondtam. A kivilágosodó értelem szavakat keresett, melyek újak, szépek voltak és csak az én örömet, bánatomat, kérésemet vitték az Örökkévaló elé.

Aztán jött az előbbi világégés és mindig mélyen megrendített az imára zendült kürtök rivalgása s a térdre hullt harctérre induló századok halálos csendje, ahol szinte érezni lehetett az elhagyott otthonok felé szálló gondolatokat, aggodást, szeretetet, igazi imát, ami hangtalanul szárnyalt a halál felé induló férfiak lelkéből.

Ó, milyen kicsik és mégis mennyire férfiak voltak ezek a katonák, akik káromkodva ébredtek, káromkodva feküdtek és csak itt döbrentek rá, hogy az igazi kiállítás hitben, vérben, fájdalomban, betegségben – és imádságban akár ezrek előtt a nyílt terek porában: az egyetlen és valódi férfiasság.

Aztán jött a zuhanás Trianon halálos völgyébe. Jött a megalázás, a szégyen, az elesettség, szegénység, járvány és jöttek az imák. Az egész nemzet megtanult imádkozni és nem szégyelltek már a férfiak sem – egy-egy „szóra” – befordulni a templomba. Ezek a férfiak többnyire megjárta a harctereket és megtanulták, hogy egyetlen félelem örökös csak – nem halálfélelem, hanem az istenfélelem. És ahogy az imádság felé fordult a nemzet, úgy emelkedtünk ki a halálra ítéltesség posványából.

Amilyen csendesek lettünk, olyan hangos volt körülöttünk a győztesek páholya, és amilyen fennhéjázók voltak ők, olyan alázatosak lettünk mi, mert akkor éreztük már, hogy az alázatosságnál nincsen nagyobb a világon. És elhallgatott körülöttünk az erőszak süvöltése, mert halkán szólni kezdtek a kassai harangok és meghallhatták az egész világon, amikor a dómban a magyarok Te Deum-ot imádkoztak. Nagy, szent pillanatokban mindig az ima volt velünk, mellettünk, értünk. Nagy örömben, nagy sírásokban, csendben és viharokban: ima, ima. És most mégis mind több helyen hallom, olvasom, hogy valaki imádja a lencsefőzeléket, imádja a karóráját, imádja a kirándulást és a táncot. Préda lett ez a szó, melyet magyar paraszttól sohasem hallott senki, és elkopott lassan, mint a kocsmaküszöb.

Mindenki „imád” mindent. A lovát, a szeretőjét, a nyakkendőjét... megszenteltelenítve egy szót, az emberi lélek néma himnuszát, tisztaság, a kérés, a vigasz, a félelem, az istenkeresés egyetlen, utolsó felkiáltását, amikor már nincs semmi, de semmi segítség, mentsvár, csak az ima.

Ne imádj hát mindent, édes Magyarom, ne szórd lelked aranyát, nyelved szépségét a rombolás disznai elé, ne imádj semmit, csak az Istent, mert nem tudod, milyen idők jönnek és nincs az a vihar, mely elpusztíthatna, ha veled van az imádság és veled van az Isten. **Fekete István**

KIADJA A MAGYAROK NAGYASSZONYA RÓMAI KATOLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG, PÉCEL.

Szerkeszti a plébános engedélyével: Csokonay Anna, Varga Ili.

Az újságba szánt írásokat a következő e-mail címre várjuk: plebania.hirlevel@gmail.com

Az írások tartalmáért a szerző nevével vállalja a felelősséget!

Pécel, 2022. Nov. 6 – 13.

Évközi XXXII. hét

		Jeles napok	Szentmise	Miseszándék	Egyéb programok
5	SZOMBAT	Szt Imre herceg	Előesti sztm: 18:00	é Imre, György, Norbert és +Ildikó; hálaból, köszönettel a Micserics család élő tagjaiért	Elsőszebati engesztelő ima: 14:30-17:30
6	VASÁRNAP	ÉVKÖZI 32. VASÁRNAP	10:30 18:00	é Márton és cs; +Wágner Károly, Tóth Sándor s fel Zeller János és fel Haraszi Eszter	Egyházközségi Szentségimádás: 16:30 – 17:30
7	HÉTFŐ		—————		
8	KEDD		18:00	é Lilla	Csendes Szentségimádás 19:30-21:00
9	SZERDA	A lateráni bazilika fel-szentelése	7:30	+ Bóta József	
10	CSÜTÖRTÖK	Nagy Szt Leó pp	—————		Szentségimádás: 8:00-10:00; 19:00-21:00
11	PÉNTEK	Tours-i Szt Márton ppk	16:30	+Mike Istvánné Julianna tem. megeml.	
12	SZOMBAT	Szt Jozafát	Előesti sztm: 18:00	a Tösmagi és Molnár csal + tagjai, ifj Szalai Károly l.ü.	
13	VASÁRNAP	ÉVKÖZI 33. VASÁRNAP A SZEGÉNYEK VILÁGNAPJA	10:30 18:00	élő édesanya Zeller Erzsébet; +Nagy István Péter, élő és + cstg	

– Gitáros szentmisék rendszeresen lesznek templomunkban, az új rend szerint minden hónap első vasárnapján este.

– A karitászcsoport a Szent Erzsébet iskolával együttműködve tartós élelmiszert gyűjt helyi rászorulóknak számára november 19-től 30-ig. A szombati és vasárnapi szentmisék idejében a templom előterében elhelyezett dobozokba hozhatják a hívek adományait, hétközben pedig a Szent Erzsébet Iskolába a főbejáratnál, lépcső alatt a kijelölt helyre lehet bevinni. Megkérjük a kedves híveket, hogy kizárólag tartós élelmiszereket hozzanak, ruhaneműt és más fajta adományokat most nem tudunk fogadni.

– A karitászcsoport idén is készít adventi koszorúkat, melyek a templomból vihetők el a november 19-i és 27-i hétköznapokon. A koszorúért elfogadott pénzádományokat szintén helyi rászorulóknak támogatására fordítják. Adventi koszorú megrendelésre is van lehetőség, amelyet a templomban az újságos asztalnál feliratkozva lehet megrendelni, vagy a karitászcsoport pecelkaritasz@gmail.com e-mail címére elküldeni.